

A photograph of a shirtless man's torso, showing his midsection and waist. He is holding a bright green apple in his right hand. He is wearing blue jeans and a black leather belt with a silver buckle. In the top right corner, there is a diagonal rainbow flag. The background is a solid dark grey.

PRVNÍ MUŽ

Lenka Křížová

Jonáš právě ukončil prestižní soukromou školu a má před sebou poslední léto, které bude trávit s nejlepším kamarádem Michalem na chatě jeho rodičů. Jedinou vadou v prázdninové pohodě může být Michalův strýc, který tam celoročně pobývá už několik let po návratu z Anglie. Jaké je Jonášovo překvapení, když se namísto s padesátiletým strejdou setká s mladým přitažlivým mužem...

I přes počáteční nedorozumění letní povyražení nenápadně přerůstá v něco víc a na konci prázdnin se Jonáš bude muset rozhodnout...

Lenka Křížová
PRVNÍ MUŽ

© autor Lenka Křížová, 2024

© foto shutterstock.com, 2024

Grafické zpracování: IRIS eknihy, s.r.o.

Vydalo nakladatelství IRIS eknihy, s.r.o.

Štefánikova 1981, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

v roce 2025 jako svou 1. publikaci.

1.vydání

ISBN 978-80-909441-0-7

K₈

Lenka Křížová

PRVNÍ MUŽ

MM romance

Typické poděkování

Děkuji mladé autorce krásného románu *Hodinky* Veronice Jonešové, že se se mnou sešla a podělila se o své zkušenosti se samonákladem knihy a svými zážitky z knižního veletrhu.

Děkuji autorce knih s gay tematikou Lydii Strong, že mi poskytla informace o vydávání knih u Nové formy, a že si mou knihu přečetla a poradila mi, jak ji *učesat*.

Velké poděkování patří kamarádce Lence, která mi poskytla velmi cennou zpětnou vazbu ohledně chování postav a nesedících detailů.

A Pavlovi, který dělal korekturu.

Netypické poděkování

Tady děkuji všem nakladatelstvím, která můj rukopis odmítla, protože mi tím umožnila, abych sama rozhodovala o všech věcech ohledně grafické úpravy knihy, včetně obálky.

A děkuji za shovívavost všem čtenářům, kteří znají hotel a kemp Dolce. Některé reálie jsem si upravila podle vlastních potřeb.

www a e-shop: www.gayromance.cz

FB: www.facebook.com/gayromance.cz

Instagram: [gayromance.cz](https://www.instagram.com/gayromance.cz)

e-mail: lenka.krizova@gayromance.cz

Kapitola 1

JONÁŠ

Vystoupíme s Michalem z autobusu na začátku Trutnova. Říká se tady tomu Na Bojišti, protože tu kdysi proběhla nějaká důležitá bitva, ale neptejte se mě na detaily. Hodíme si krosny na záda a vydáme se na cestu, do chatové osady Dolce je to asi 4 km. Michalova mamka tam spolu se svým bratrem zdělila chatu, když jsme byli v osmé třídě a tuhle cestu máme nachozenou.

Vždycky v pátek jsme hned po škole sedli na první autobus, a když jsme dorazili na chatu, vyvětrali jsme, zapnuli vodu, elektřinu a boiler, aby se ohřála voda a nemuseli jsme se cachtat ve studený. Pečlivě jsme zamkli a těch několik hodin svobody strávili v kempu, kde jsme se seznamovali s kýmkoli pod třicet a procvičovali se v angličtině. Když Michalova máma zavolala, že už jsou v obchodě u pokladny, vždycky jsme se vrátili na chatu, aby věděli, že je na nás spolehnutí.

Oba jsme se totiž drželi naděje, že až skončíme základní školu, podaří se nám přemluvit Michalovi rodiče, aby nás v létě alespoň na týden nechali na chatě samotné... no, ne úplně samotné, ještě s pár kámošema, ale hlavně bez dozoru. A proto jsme byli vždycky vzorní, chtěli jsme jim dokázat, že jsme *zodpovědní mladí muži*; tohle sousloví často používal Michalův táta.

„Vzpomínáš?“ prohodí Michal.

Podívám se na něj a pousměju se. „Už jsem tudy nešel tři roky, skoro jsem zapomněl, jak je tu krásně.“

Dívám se po roubených chaloupkách i upravených zahradách kolem rodinných domků.

Michal se rozhlédne kolem. „Škoda, že nám to nikdy nevyšlo. Fakt jsem věřil, že v létě po devítce tam strávíme aspoň týden, a rodiče by to i dovolili.“

„-kdyby se nevrátil tvůj strejda z Anglie,“ přeruším ho.

Michalův strejda. Pupkatej pantáta, co roky pracoval v Anglii. Vrátil se tehdy zpátky, nikomu předem nedal vědět, prostě se jeden den objevil u Michalových rodičů doma a za pár dní se stěhoval na chatu. A to byl konec mých návštěvních víkendů na Dolcích.

„Dodnes jsme na něj trochu naštvanej,“ přiznávám se Michalovi.

Uchechtne se. „Po těch letech už to neberu tak tragicky, ale tehdy jsem na něj nadával, však víš... i když samozřejmě ne před našima.“

Jo, pamatuju si, když mi to Michal přišel říct - nadávali jsme oba a dokonce vymysleli pár nových výrazů, abychom si ulevili. Oba jsme sice chápali, že pomoci rodině, když je v nouzi, je důležitější, ale to neznamenal, že jsme se s tím smířovali snadněji.

Cesta nám hezky ubíhá, a tak mi to nedá, abych se nezeptal. „A tvójí mámě nevadí, že její brácha už tři roky vlastně okupuje chatu?“ Zarazím se. „Nemyslím to nijak zle,“ vysvětluju, „jen... ta chata je jich obou, a když on tam bydlí, opravdu bydlí ty roky, neomezuje je to trochu? Vždyť tam nikdy nejsou sami.“

Michal pokrčí rameny. „Co vím, tak mámě to nevadí. Strejdu nevidala celý roky, když byl v Anglii, tak mu prostě chtěla pomoci. A pak ji povýšili v práci a už nebylo tolik času, abychom tam na víkendy jezdili. A strejda se stará o zahradu a opravuje, co je potřeba. Zateplil celou chatu, zvětšil terasu, z části verandy udělal koupelnu, předělal kuchyň. Za vlastní peníze a povětšinou vlastníma rukama.“ Michal svraští čelo. „Tys tam vlastně celou tu dobu nebyl, že ne?“

Zavrtím hlavou. Představa, že tam někdo něco předělával, se mi nelíbí. Mám to místo spojené se šťastnými vzpomínkami a mám strach, jestli neztratilo atmosféru, svou duši.

Michal povytáhne obočí. „No... to budeš koukat.“

A měl pravdu.

* * *

Za hodinku dorazíme do kempu.

„Dáme si pivo?“ zeptá se, když se blížíme ke stánku s občerstvením.

„Ale jo, mám hroznou žízeň.“ Slunce dost praží a já si na cestu od autobusu nevzal žádný pití.

Michal ukáže na vývěsní tabuli, abych si vybral. Přečtu si nabídku a potěším se, protože tady čepují černý Svijany. Stojíme ve frontě a Michal mezitím přejíždí očima okolí a hledá, kam si sedneme. Za chvíli do mě strčí loktem a ukáže hlavou pod jeden slunečník, kde sedí tři holky asi tak našeho věku. Podívám se na ně a snažím se odhadnout, jestli jsou to cizinky.

Holky si nás už taky všimly. Usmívají se, jedna na nás mrkne a další mávne rukou k neobsazené části a pozve nás ke stolu.

„Kup mi pivo,“ řekne Michal a odchází za nima.

Chvilku se za ním koukám. Přijde ke stolu, nahne se a pronese něco, čemu se holky zasmějou, pak shodí krosnu pod stůl a začíná seznamování. Otočím se zpátky k výdejnímu oknu, protože už jsem na řadě, objednáám piva a čekám až je načepují. Říkám si, jak jsem rád, že nám nikdy nedělalo problém se seznámit s kýmkoli cizím. Dost nám to usnadnilo to, že nejsme zrovna oškliví kluci. A Michalovy dredy taky přitáhnou pozornost.

Když s plnými půllitry vyrazím k němu, zjistím, že u stolu stojí tři kluci.

Michal si všimne, že jsem dorazil, a když si ode mě bere pivo, podívám se po ostatních a s úsměvem se zeptám: „Můžeme si sem sednout? Nebo se má Michal bát, že mu někdo dá přes hubu, protože má pocit, že se snaží sbalit jeho holku?“

K mojí úlevě se všichni zasmějou.

„V pohodě,“ řekne jeden z nich a všichni si posedáme kolem stolu.

Krosnu si postavím vedle nohy a ve chvíli, kdy se s chutí napiju studeného piva, jedna z těch holek se mě zeptá: „A ty se nebojíš, že bys mohl dostat přes hubu?“

„Ne, já jsem gay.“

Nikdy to neříkám, jako velké oznámení, prostě jen v rámci konverzace, pokud se to hodí. I když přiznávám, že máme s Michalem několik frází, kterými mi v určitých situacích dokáže nahrát, a já to řeknu. Není to ale proto, že se tím chci *chlubit*, jak mi jednou někdo řekl, nebo že bych na sebe chtěl strhnout pozornost, abych o sobě mohl mluvit, i to už jsem slyšel. Prostě v tom chci mít jasno, protože mi přijde jednodušší říct hned otevřeně, jak to je, než ze sebe později sundávat nějakou holku, co se mě snaží osahávat. Pár už mi jich řeklo *to jsi to nemohl říct hned zkraje?*, a tak jsem se podle toho zařídil.

Beru to tak, že v dnešní době být gay už není nic, co by zastavilo konverzaci u stolu, kdy se na mě všichni dívají a přemýšlí, jak na to reagovat. Přesto pokaždé trochu s obavou, kterou nedávám najevo, očekávám reakci, ale tahle parta je v pohodě.

Kluk, který si sedl naproti, jen prohodí: „Tak to jsi v bezpečí.“

Otočím se k holkám. „A nemusím se bát, že by po mně skočila některá z vás?“

Když se tomu všichni zasmějí, změním raději téma. „Odkud jste?“

Dozvíme se, že jsou spolužáci z vejšky a sem přijeli pod stan, protože je odtud blízko do Krkonoš a chystají se na několik horských výšlapů. Čas s nima docela utíká, bavíme se, hodně se smějeme, a když už máme s Michalem čtvrtý pivo, najednou se teatrálně plácne do čela.

„Já vůl.“ Skloní se, vyloví z krosny mobil a začne tukat smsku.

Jedna z holek, Klára nebo Karolína? sice jsme se představovali, ale nezapamatoval jsem si nikoho, se ho zeptá: „Zapomněl jsi napsat svojí holce?“

Michal pořád píše, soustředí se, takže neudělá žádný vtípek, ale odpoví popravdě: „Ne, strejdovi. Že se zpozdíme.“

V tu chvíli je u stolu ticho.

„Kolik vám je?“ zeptá se s obavami opálenej blondák.

Nejdřív to považuju za vtípek, ale pak si uvědomím, že na nás všichni s podezřením koukají a čekají na odpověď.

Michal odloží telefon a zmateně se rozhlíží, proč jsou všichni najednou tak vážní.

„Je nám 18, klidně ukážu občanku, jestli vás to uklidní,“ pronesu s vážnou tváří.

Podívají se na Michala, kterému zpětně dochází naše konverzace, a ten se rozesměje.

„Rodiče mají u vedlejšího rybníka chatu,“ vysvětluje. „S Jonášem tam budeme celé prázdniny bydlet, protože jsme si tady v kempu sehnali brigádu. Jonáš jako číšník v hotelu a já zrovna v tomhle stánku.“

Oči kolem stolu jsou pořád trochu podezřívavé.

„Nastupujeme v pondělí,“ dodává.

Podezření nemizí.

„Copak vypadáme na 15?“ ptá se Michal.

Podezření dokonce zesiluje, protože tímhle argumentují většinou ti, kterým těch 15 je... nebo méně.

Michal otevře zip na boční kapse krosny a vytáhne doklady. Teprve, když ukáže občanku, napětí povolí.

„A co ten strejda?“ ptá se už s úsměvem na krátko ostříhaná brunetka.

Tentokrát odpovídám já, protože Michalův strejda mi trochu leží v žaludku, a taky už mám v sobě nějaký alkohol.

„Strejda tam bydlí, takže se nás nejspíš bude snažit hlídat a komandovat.“

Jsem ochotný přisoudit mu jakýkoli špatný vlastnosti.

„Nějakej pupkatej padesátiletej pantáta... bude mít nejspíš pocit, že jsme ještě děti a bude si hrát na rodiče.“

Kde se ve mně ta kyselost bere?

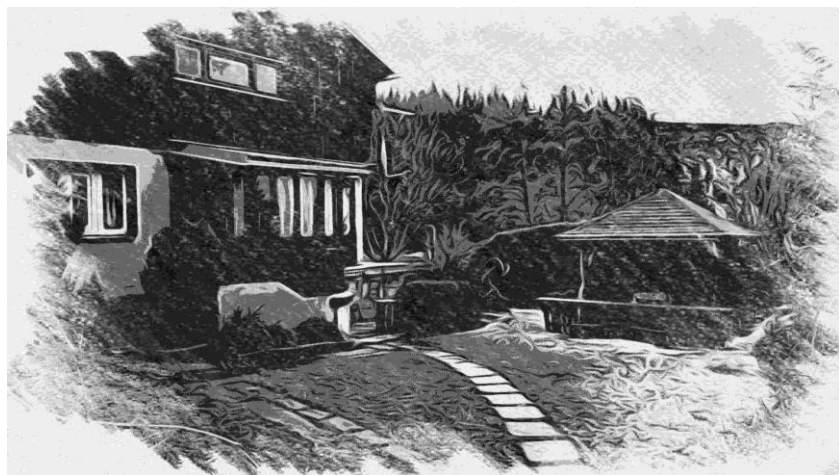
Všichni se smějí, ale já se podívám na Michala. Mám strach, že jsem to přehnal a díky alkoholu jsem ze sebe v několika větách vypustil všechno za tři roky nahromaděný vztek. Ani jsem nevěděl, že ho v sobě mám.

Michal na mě vykulenýma očima nevěřicně kouká.

Sakra, asi jsem to vážně přehnal.

Ale než se stačím byt' jen začít omlouvat, Michal se začne smát. A směje se a směje, až mu z očí tečou slzy. Vůbec to nechápu a je to na mně asi vidět, protože když se na mě podívá, začíná se smát nanovo.

Po nějaké době se jakžtakž uklidní a zavrčí hlavou. Zvedne se a se slovy *Tak to bude ještě zajímavý*, jde pro další pivo.

Na chatu dorazíme kolem jedné v noci. Cesta nám trvá o hodně dýl, protože jsme dost veselí a pořád se vzájemně nabádáme k tichu, abychom nebudili rekreanty ve stanech. Chata je navíc trochu ve svahu, takže se do kopce loudáme a krosny nás táhnou k zemi.

Tady na Dolcích je celá soustava za sebou ležících rybníků. Hotel a kemp je logicky u toho rekreačního a předtím jsou ještě dva chovné rybníky obklopené chatami. Několik dalších chat a rybářská bašta Severka jsou z druhé strany kempu u rybářského rybníka. Tady je větší klid.

A právě tady mají Michalovi rodiče chatu. A Michal strejdu.

I když je tma a já tu nebyl tři roky, pamatuju si přesně, kde uhnout z cesty, přestože mě na chvíli zmátly živý ploty, který tu dřív nebyly.

„Odpověď ti vlastně strejda na tu smsku?“

„No vidíš....“ Vytáhne z kapsy mobil a chvíli mžourá, když ho oslní plně podsvícený displej. „Jo. Napsal OK. A palec... Aspoň myslím.“

„Hmm... chtěl jsem se omluvit, jak jsem o něm říkal-“

„To nemusíš,“ přeruší mě se smíchem, „počkej, až se s ním seznámíš, třeba není za co se omlouvat.“

Že bych se se strejdou trefil?

Najednou si vzpomenu, jak Michal říkal, že to tu strejda předělal a snažím se v té tmě alespoň něco zahlédnout.

Ted' by se hodil úplněk.

Podívám se nahoru. Z měsíce zbývá jen úzký srpek ve tvaru písmene C a díky tomu je nádherně vidět Mléčná dráha. Táhne se přes celou oblohu a *končí* za chatou.

„Počkej,“ zarazím Michala. „No není to nádhera?“ ptám se a roztaženýma rukama ukazuju k obloze.

„Když myslíš,“ zamumlá, a udělá jen pár kroků, když se rozsvítí solární lampa u vchodu.

Myslím. Shodím batoh, lehnu si na trávu a dívám se na tu krásu.

Jak už je to dlouho, co jsem se pořádně podíval na hvězdy?

Dřív jsem se o víkendech, který jsem tu trávil s Michalem a jeho rodiči, snažil najít souhvězdí. Později, když víkendy skončily, jsem je hledal z balkonu našeho bytu, ale brzy jsem to vzdal, kvůli světelnému znečištění ve městě. Přesto je pořád poznávám - Andromeda, Kasiopea, Perseus, Pegas - všechny tam pořád jsou. Můj život se za tu dobu hodně pohnul, ale oni ani o kousek.

„To je krása,“ povzdechnu si. V pozadí slyším Michala, jak odemyká dveře a jde dovnitř. Musím se k němu připojit, ale pořád nemůžu odtrhnout pohled od oblohy.

„Jonáši, pojď už dovnitř, ať můžu zamknout,“ šeptem na mě volá, takže předpokládám, že strýček spí.

Co jsem čekal? Že bude vzhůru, dokud nepřijdeme, aby zkontroloval, jak moc jsme opilí a zítra mohl poreferovat rodičům? Přednášku o příchodu ve slušnou hodinu? Vlastně ano, přesně tohle jsem čekal.

Zvednu se z trávníku, i když nerad, vezmu krosnu a jdu dovnitř.

„Jdi dál, ještě si musím odskočit,“ řekne Michal a zamkne za mnou.

Uvnitř se svítí v obývacíku. Položím krosnu u schodů do patra a snažím se očima obsáhnout všechno, co vidím, hlavně všechny změny. Připadá mi, že se toho moc nezměnilo, a přitom se toho moc změnilo. Je tu nová pohovka, místo příšerného modře vzorovaného lina příjemný hnědý koberec, a v krbu krbová vložka. Ale na stěnách pořád visí spousta hodin, který v posledních letech začal sbírat Michalův děda a v knihovně je několik polic, na kterých jsou staré budíky, půllitry, džbánky a mlýnky na kafe.

Díkybohu za to, pořád to má tu atmosféru, co si pamatuju...

Vrznou dveře, vrací se Michal, tak se k němu otočím a v tu chvíli úplně zkamením.

Přede mnou stojí vysoký chlap v boxerkách a jediný slovo, co mě napadá, je *Thor*. Jako vystřižený z fantazií, o kterých jsem vůbec nevěděl, že je mám. Připadá mi obrovský... široká ramena, svalnatá stehna, rozčuchaný světlý vlasy a nazrzlý krátký vousy.

Ještě nikdy jsem nelíbal chlapa s vousama.

Jakmile se mu podívám do očí, srdce mi na chvíli vypadne z rytmu. Jsou průzračně modré...

Zamrkám. V tu chvíli se myšlenka, která mi kopala v podvědomí od chvíle, co jsem se k němu otočil, konečně dostává na povrch a mně dochází, kdo to je.

Tenhle nádhernej chlap...

Tenhle polobůh...

To je Michalův strýček.

Kapitola 2

ADAM

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Tahle myšlenka mě napadne hned ráno, když zazvoní budík a já vstám do práce. Všechny ranní rituály, od hygieny po oblékání a snídání dělám automaticky, a tahle myšlenka se mi pořád a pořád vrací.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Ne, nebudu se ženit.

Ne, nejdu do vězení.

Jen se ke mně nastěhuje synovec a jeho kamarád. Není to na stálo, jen na léto, mají tu oba brigádu, a od září tu budu zase sám, ale už je to několik let, co jsem s někým bydlel, a prostě jsem si odvykl. Stal se ze mě samotář. Poustevník. Takže z myšlenky, že se mi tu budou motat dva pubertáči, nejsem zrovna nadšený.

Z věšáku si vezmu koženou bundu, batoh se svačinou dám na záda, popadnu helmu a z pod přístřešku vedle altánku vyvezu motorku. Suzuki GSX 1300R Hayabusa, moje láska a chlouba.

Jsem velkéj chlap, potřebuju velkou motorku.

Do práce to mám 15 minut a celou cestu se mi hlavou honí ta myšlenka.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Připadá vám, že si stěžuju? Nemůžu si stěžovat, protože sice říkám ke mně se nastěhují, ale chata není jen moje. Co jsem se nastěhoval, sestra sem moc nejezdí, přestože jsem přistavěl pokoj, aby

měli v patře soukromí a nabídl se, že kdykoli odjedu na víkend pryč. Možná už Milada opravdu nemá tolik času, aby sem jezdila, přesto mě občas přepadnou pochybnosti a výčitky.

Tohle místo bylo původně jen dočasné řešení, ale zamiloval jsem si to tady. Zdejší prostředí působilo jako balzám. Ten klid, ticho... to bylo to, co jsem zrovna potřeboval.

Našel jsem si tehdy po prázdninách v Trutnově práci jako skladník ve firmě, která vyrábí barvy a laky, a pracuju tam pořád.

I dnes jsem v jednom kole, takže se mi ta neodbytná myšlenka mezi všechny ty ostatní prostě nevejde, ale jen co sednu na motorku, je tu zase.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Tak to není, přesvědčuju sám sebe.

Zajedu do supermarketu a cestou domů se stavím ještě v řeznictví pro něco na gril.

Doma si dám chvíli siestu, hrnek kafe a nohy na stůl, a pak se pustím do guláše, je lepší, když se přes noc uleží.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Přesně tak, vždyť tu stojím jak hospodyňka, co chce všechno nachystat pro důležitou návštěvu. No dobře, to není pravda. Stál bych tu takhle, i kdyby nikdo přijet neměl, protože v pátek obvykle vařím na víkend.

Když mám hotovo, zašel bych si nejraději na ryby, ale nevím, kdy kluci přijdou a chci tu být, až dorazí. Ale psát Michalovi se mi nechce, aby si nemysleli, že je nějak kontroluju nebo popoháním domů, takže si naleju sklenku vína, sednu si na terasu a koukám, jak se pomalu stmívá. Neuvěřitelně mě to uklidňuje.

Když si přečtu smsku od Michala, *Ahoj strejdo, jsme v kempu, zdržíme se na pivo, nečekej na nás, a vzápětí další, Promiň, že jsem nenapsal dřív*, už je pozdě jít na ryby. Nevadí. Pořád si udržuju ten klidný pocit, jdu do sprchy a zalezu do postele. Michal klíče má, tak se uvidíme dopoledne. Nejspíš budou vyspávat, záleží na tom, jestli už budou doma, až budu ve čtyři vstávat na ryby.

A s touhle a žádnou jinou myšlenkou usínám.

Probudím se a ne proto, že by mi zvonil budík. Noci jsou teplé, mám otevřené okno a slyším kroky a smích na cestě. Přibližují se a nakonec zahrnou k nám.

Takže kluci konečně přišli.

Nemám v úmyslu vstávat, stačí, když se setkáme až ráno, a tak se obrátím na druhý bok, abych zase usnul, když v tom uslyším melodický hlas: „Odpověď ti vlastně strejda na tu smsku?“

Usměju se do tmy, protože slyším, že Michal si tu odpověď čte až teď. Pak se ten první začne omlouvat, že o mně něco řekl a já zpozorním, když ho Michal zarazí. Nedá mi to, zvednu se z postele a přistoupím k oknu.

Noční elf se dívá na nebe, zvedne k němu ruce a řekne: „No není to nádhera?“

V tu chvíli jeho tvář osvítí slabé světlo a já musím souhlasit. Je krásný, je dokonalý, ale ne nebe, to on. Stojí vzprímeně, světlo mu dopadá na tvář a vlasy mu září.

Uvnitř mě se najednou něco hne, něco, co už dlouho spalo. Rychle odstoupím od okna, protože dostanu strach. Ta myšlenka je zpátky.

Dnešním dnem končí moje svoboda.

Ne

Ne.

Ne, tak to není. Je to jen kouzlo noci a polospánku. Půjdu si lehnout a zaspím to a ráno bude všechno vypadat úplně jinak, než se jeví teď.

Možná se mi to dokonce jen zdá.

Slyším, jak Michal zamyká a jde ke koupelně. Napadne mě spásná myšlenka, že jestli teď bude ticho, možná je tu Michal sám, a já si toho elfa jenom představoval. Byl bych raději?

Ano.

Ne.

Slyším kroky. Zastaví se v obýváku a pak je ticho. A moje nohy mě nesou ke dveřím. Říkám si *Ne, zastav, počkej do rána*, ale něco ve mně se potřebuje přesvědčit, jestli je skutečný.

Když pootevřu dveře, stojí ke mně zády a rozhlíží se kolem sebe. Udělám krok, dveře zavrzejí a on se otočí.